

давньоруське місто Волохів (1150 р.) залишки замку Любарта в Любарі. Серед архітектурних пам'яток Бердичева – ансамбль монастиря кармелітів (XVI-XVIII ст.) і костел Св. Варвари (1826 р.)

Загалом 210 пам'яток архітектури Житомирщини внесено до Державного реєстру національного культурного надбання.

Не зважаючи на потужний потенціал, Житомирщина не належить до лідерів серед областей України по показникам розвитку туризму. Однією з причин непривабливості туристичної дестинації Житомирщини можна визначити недосконалість туристичної інфраструктури регіону та невідповідність сервісних умов європейським стандартам. Одним із елементів туристичної інфраструктури є забезпеченість регіону місцями тимчасового проживання туристів. За останні роки кількість установ готельного типу та місць тимчасового проживання зростає, але потрібно зазначити, що матеріально-технічна база більшості з них є незадовільною та потребує капітального ремонту.

Перешкодами на шляху розвитку туризму в Житомирській області є:

1. Нерозвиненість інфраструктури на основних автомагістралях області (готельно-ресторанний та авторемонтний сервіс)
2. Низька якість сервісного обслуговування
3. Значна частина автошляхів потребує реконструкції і ремонту та не відповідає євростандартам
4. Не повністю використані можливості міжнародної співпраці області, її районів і міст
5. Низька диверсифікація підприємств туристичної галузі
6. Низька інноваційна активність
7. Недостатня кількість кваліфікованих робітників
8. Неприятливі наслідки аварії на ЧАЕС

Висновки:

Житомирська область має значний культурно-історичний та достатньо великий природно-туристичний потенціал, який ще не повною мірою використовується в якості туристичних ресурсів. Географічне розташування області, різноманітність рослинного і тваринного світу, клімат та рельєф, геологічне і гідрологічне багатство – все це створює сприятливі умови для розвитку туризму. Цьому сприяє й досить розвинена мережа автомобільних та залізничних шляхів.

Проте відсутність чіткої політики в галузі туризму на місцевому рівні, низька якість об'єктів проживання, недостатній рівень сервісного обслуговування, негативний імідж радіаційного забрудненої території, що склався після аварії на ЧАЕС, створюють деякі перешкоди, які заважають зростанню туризму в Житомирській області.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бейдик О. О. Рекреаційні ресурси України : [навч. посіб.] / О. О. Бейдик. – К. :Альтерпрес, 2009. – 400 с
2. Блажкевич Т. П. Реалії туристичної діяльності Житомирщини / Т. П. Блажкевич, А. В. Манжос // Економіка. Управління. Інновації. – 2014. – Вип. 1 (11). – С. 80-85.
3. Любіцева О.О. Туристичні ресурси України: Навч. посіб. / О.О. Любіцева, Є.В. Панкова, В.І. Стафійчук. – Київ: Альтерпрес, 2007. - 369 с
4. Статистичний щорічник Житомирської області за 2012 рік / Держ.служба статистики України. Головне управління статистики у Житомирській області. – Житомир, 2013. – 468 с.
5. Фоменко Н. В. Рекреаційні ресурси та курортологія / Н. В. Фоменко. – К. : Центр навч.літ., 2007. – 312 с.

Борейко Л.

Науковий керівник –Пушкар Б. Т.

ДОСЛІДЖЕННЯ ТУРИСТИЧНОГО РИНКУ БРАЗИЛІЇ

Інтенсивний розвиток туризму у планетарному масштабі дозволяє вести мову про суспільний, економічний і науковий феномен цього явища. Його стрімке піднесення пов'язане з використанням ландшафтів, окремих територій й акваторій. І у цьому сенсі туризм конкурує, а частіше доповнює традиційні форми господарювання: сільське та лісове господарство, рибальство, промисловість, гірничу справу та інші види суспільної виробничої діяльності, де використовуються природні ресурси.

Сьогодні після значного спаду внаслідок кризи 2008–2009 років в багатьох країнах світу спостерігається значний розвиток туризму, відбувається активізація туристичних потоків. Проте не кожній з країн вдається цього досягти навіть за умови наявності значних туристичних ресурсів. Провідний досвід країн у сфері розвитку туризму свідчить, що головною умовою такого розвитку є не наявність або цінність наявних рекреаційно-туристичних ресурсів, а здатність окремої держави ними розпорядитися, створити додаткову споживчу цінність.

Міжнародний туризм та загалом туристичні ресурси Бразилії досліджували багато вчених. Насамперед потрібно назвати фундаментальні академічні праці, що дають найповнішу та всебічну детальну характеристику дослідженої території і по суті складають методологічну базу дипломної роботи. Це такі видання, як Большая советская энциклопедия, Страны и народы. Науч.-попул. геогр.-этногр. изд. в 20-ти т., Игнатенко А.М. «Рекреационно-территориальные системы: научные основы развития и функционирования», Игнатенко А.М., Руденко В.П. «Природно-ресурсный потенциал территории. Географический анализ и синтез» Царфис П.Г. та ін.

Мета статті дослідити ресурси які впливають на розвиток туристичної галузі Бразилії, адже дана тема мало вивчена.

Туризм – об'єктивне реальне явище, яке гармонізує і диверсифікує фундаментальні процеси освоєння простору. У межах кожної суспільно-політичної формації існує власна логіка ходу такого освоєння. На певних етапах виникає потреба і в туризмі, інтенсивність розвитку якого завжди визначається загальними особливостями еволюції суспільства.

Згідно до Закону України «Про туризм» туризм це тимчасовий виїзд особи з місця постійного проживання в оздоровчих, пізнавальних, професійно-ділових чи інших цілях без здійснення оплачуваної діяльності в місці перебування. Організаційними формами туризму є міжнародний і внутрішній туризм. До міжнародного туризму належать: в'їзний туризм та виїзний туризм.

У своєму розвитку він орієнтується на ті регіони, де існують передумови і потреби у розвитку саме цього виду суспільної діяльності і які у силу дії певних обставин підлягають освоєнню у першу чергу) [3].

За останні кілька десятиріч років у світі поступово зростає значення туризму і рекреації внаслідок зростання їх соціальної цінності в суспільстві. Це пов'язано в першу чергу із значним ростом доходів населення економічно розвинутих країн, зростанням загальноосвітнього рівня людей, розвитком транспортного сполучення. Люди залишають свої домівки з наміром відвідати нові місця, збагатити себе знайомством з пам'ятками історії, культури і мистецтва. Крім того, індустріальний розвиток цивілізації, забруднення екологічних систем навколо великих промислових районів, збільшення психологічного навантаження на людину через прискорення темпу життя, змушує зростаючу кількість людей шукати відпочинок та оздоровлення в екологічно сприятливих регіонах світу.

Найочевиднішою перевагою туризму є створення робочих місць в готелях, ресторанах, роздрібних підприємствах та на транспорті. Друга, менш очевидна перевага, – підтримка окремих галузей та професій, таких, як консультанти з ефективного менеджменту, університетські викладачі з навчальних дисциплін, пов'язаних з туризмом тощо, що приносить значний опосередкований дохід) [1].

Бразилія – одна з найбільших країн світу як за величиною території, так і за кількістю населення. За розміром території вона займає п'яте місце в світі (після Росії, Китаю, Канади і США), а за числом жителів – восьме місце. Займаючи майже половину всієї площі Південної Америки, Бразилія граничить зі всіма південноамериканськими країнами, окрім Еквадору і Чилі. Бразилія – держава Латинської Америки із значним природним потенціалом. Туризм в Бразилії є однією з найбільш стабільних у розвитку галузей народного господарства, що надає робочі місця близько для 10 млн. осіб або 14% економічно активного населення. Бразилія – країна контрастів, де кожен може насолодитися заздалегідь продуманим маршрутом або відкрити для себе щось нове. Тут густі тропічні ліси поряд з масивними горами, дикі джунглі – з розкішними обладнаними пляжами, величезні річки – з пустинними плато, вируючі водоспади – з тихими океанськими бухтами. Важко лише уявити, що у великих містах підносяться в гору модерні офіси величезних західних корпорацій, а в лісах Амазонії деякі індіанські племена досі живуть в кам'яному столітті) [4]. Тому туристично-країнознавча характеристика Бразилії на сьогодні є досить актуальним питанням.

На величезній території Бразилії виділяються дві основні природні області: екваторіальні монотонні лісові рівнини Амазонії на півночі і мозаїка тропічних ландшафтів Бразильського плоскогір'я на інших 2/3 країни.

Амазонія доступна для огляду тільки з космосу, звідки можна помітити відмінності в геологічній будові і характері лісів, а під крилом літака лише зелене море сельви. Чи плоска акумулятивна низовина, чи пологі схили плоскогір'їв, що покриваються горбами, – все покрито гушавиною самих густих, самих непрохідних, самих багатих вічнозелених нетрів, названих А. Гумбольдтом гілеєю (від грецького «гілестон» – ліс) [5].

Португальські завойовники принесли до Бразилії свої звичаї, мову, релігію, архітектуру. Португальські культурні традиції сильно вплинули на формування бразильської художньої літератури, музики і т.д. Проте бразильська національна культура – це перш за все сплав португальських, індіанських і африканських елементів. Упродовж століть у країні відбувалося їх взаємопроникнення, злиття і утворення якісно нової, змішаної за своїм характером культури. У її розвитку в даний час спостерігаються дві тенденції. Перша з них – консервація багатьох місцевих традицій і звичаїв. Інша тенденція направлена, навпаки, на розмивання цих місцевих відмінностей і заміну їх загальнонаціональними культурними традиціями. В цілому індіанський і африканський вплив на формування бразильської національної культури дуже великий.

Бразилія – найбільш розвинена в економічних відносинах держава Латинської Америки, відноситься до групи «нових індустріальних країн». За об'ємом ВВП і промислового виробництва Бразилія входить у першу десятку в світі і займає 1 місце серед країн Латинської Америки. На частку Бразилії припадає 40% сукупного ВВП країн регіону, 43% промислового виробництва і 30% експорту) [2].

Бразилія має величезні об'єктивні передумови для перетворення на один зі світових центрів рекреації та туризму. Цьому будуть сприяти швидкі темпи економічного зростання і підвищення добробуту населення.

Бразилія відома народними промислами і ремеслами. Народні умільці виробляють чудовий одяг, кераміку, кристаль, килими тощо. Особливо ціняться вироби зі шкіри, дерева, скла і декоративного каміння. Найбільшим ремісничим центром є місто Жуан-Песоа. Північно-східний район славиться відомим мереживом ручної роботи, а також плетеними браслетами. Південний район характеризується в'язаними і вовняними виробами.

Південно-східний район найбільш економічно розвинутий. Нині це головна туристична зона завдяки Ріо-де-Жанейро і Сан-Паулу. Тут найрозвинутішими видами туризму є пляжний, діловий, розважальний, екскурсійний, спортивний. Південний район славиться національними парками, екзотичним парком птахів і звичайно грандіозним водоспадом Ігуасу. Західний район привабливий тим, що тут знаходиться столиця країни з її ультрамодерною архітектурою.

Висновки. Отже, Бразилія – одна з найбільших країн світу як за величиною території, так і за кількістю населення. За розміром території вона займає п'яте місце в світі (після Росії, Китаю, Канади і США), а за числом жителів – восьме місце. Займаючи майже половину всієї площі Південної Америки, Бразилія граничить зі всіма південноамериканськими країнами, окрім Еквадору і Чилі.

Однак є чинники, що обмежують розвиток рекреації. Соціально-економічна і політична нестабільність, вражаючий рівень злочинності, наркотики, бідність тощо відлякують іноземних туристів. Тому Бразилія все ще не може повною мірою задіяти багатющі рекреаційні ресурси і перетворити рекреаційно-туристичне господарство на один з головних факторів процвітання країни.

ЛІТЕРАТУРА

1. Чоботар Ю.М. Туристичний бізнес. - М.: ЮНИТИ, 2003. - 472 с.
2. Гуляев В.Г. Туризм: Экономика и социальное развитие.- М.: Финансы и статистика, 2003. – 304 с.
3. Бейдик О.О. Рекреаційно-туристські ресурси України: Методологія та методика аналізу, термінологія, районування. — К.: ВПЦ «Київ, ун-т», 2001.
4. Енциклопедія країн світу / ред. Симонія Н.А. – М.: Економіка, 2004.
5. Окно в мир. Путеводитель «Южная Америка».- М.: Кругозор, 1998.-167 с.